

Usprawiedliwienie wyłącznie przez wiarę

Tekst biblijny: Ga 2,20.

Cel lekcji:

Poznanie: Wyjaśnienie jedyne sposobu, w jaki możemy zostać usprawiedliwieni przed Bogiem na sądzie.

Odczucie: Odczucie odpoczynku, jakiego doznajemy, gdy porzucamy nasze rzekomo zbawcze uczynki, a polegamy na sprawiedliwości Chrystusa.

Działanie: Utożsamienie się z Chrystusem w Jego śmierci oraz życie Jego życiem, a nie naszym.

Plan nauczania

I. Poznanie: Usprawiedliwieni w Chrystusie.

A. Dlaczego niemożliwe jest stanie się sprawiedliwym przez usilne starania, wyrzeczenia i posłuszeństwo przykazaniom Bożym?

B. Jak to możliwe, że Bóg jest sprawiedliwy, gdy przypisuje nam sprawiedliwość Chrystusa? Jak nasza wiara ma się do tej wymiany?

II. Odczucie: Nic ze mnie.

A. Dlaczego tak ważne jest, byśmy porzucili wszelkie pretensje do własnej sprawiedliwości, a zamiast tego pokładali zupełną wiarę w Chrystusie?

B. Jakie emocjonalne, fizyczne i duchowe dobrodziejstwa płyną z zupełnego polegania na dokonaniach Chrystusa?

C. Czy poleganie na Chrystusie jest usprawiedliwieniem dla lenistwa? Dlaczego tak albo dlaczego nie?

III. Działanie: Życie życiem Chrystusa.

A. Jak utożsamienie się ze śmiercią Chrystusa i życie Jego życiem zmienia nasz sposób postępowania?

B. Jakie wybory podejmowane z minuty na minutę sprawiają, że możliwe jest dla nas umieranie śmiercią Chrystusa i życie Jego życiem?

Podsumowanie: Wiara umożliwia nam przyjęcie do Boga i przyjęcie Jego środków dostarczonych przez śmierć Chrystusa dla naszego usprawiedliwienia i przywrócenia do statusu sprawiedliwych wobec Niego. Przez wiarę możemy umrzeć dla egoizmu i pozwolić Chrystusowi żyć w nas Jego życiem.

Cykl nauczania

Etap 1 - Motywowanie

Kluczowa koncepcja duchowego rozwoju: Usprawiedliwienie w oczach Boga jest możliwe jedynie przez wiarę w śmierć Chrystusa poniesioną za nas oraz przyjęcie Jego sprawiedliwości zapisanej na nasze konto.

Tylko dla nauczyciela: Skorzystaj z tego wstępnego zadania, by pomóc uczestnikom lekcji zidentyfikować temat usprawiedliwienia na poziomie emocjonalnym i duchowym.

Wstępne zadanie: Philip P. Bliss był młodym ewangelistą-misjonarzem i autorem pieśni współpracującym z Dwightem Moodym podczas jego kampanii ewangelizacyjnych. Philip i jego żona Lucy zostawili pod opieką u przyjaciół i bliskich swoje dzieci w wieku 4 i 1 roku, by udać się w podróż i pracować z Moodym podczas kolejnej kampanii w grudniu 1876 roku. Gdy pociąg, którym jechali, przejeżdżał przez rzekę Ashtabula w Ohio, most zawalił się i wagony wpadły do lodowatej wody. Philip wypłynął, ale zanurkował ponownie pod wodę, by ratować żonę uwięzioną we wraku. Nie znaleziono ich ciał. Znaleziono bagaż Philipa, a w nim rękopis tekstu pieśni, którą znamy dziś jako „I Will Sing of My Redeemer” (http://en.wikipedia.org/wiki/Philip_Bliss). Poproś kogoś by zaśpiewał tę pieśń albo zaśpiewajcie ją razem. Możecie ją znaleźć w śpiewniku *The Seventh-day Adventist Hymnal*, nr 343.

Do przemyślenia: Czy nie wydaje się to paradoksalne, iż mamy się radować niewymowną radością z tego, że Chrystus umarł za nas na krzyżu? Dlaczego tak wspaniałą rzeczą jest rozmyślanie o tej historii i o tym, jaką cenę zapłacił Jezus za nasze zbawienie? Jak ta pieśń była źródłem pocieszenia dla dzieci osieroconych przez Philipa i Lucy?

Jaka pieśń w *Apokalipsie Jana* dotyczy tego samego co pieśń 343 - ceny, jaką Jezus zapłacił za nasze zbawienie? (Zob. Ap 5,9-13; 7,9-13; 7,9-17; 12,10-12). Wymień powody podane w tej pieśni, które na zawsze napelniają wdzięcznością czcicieli przed tronem Bożym.

Etap 2 - Badanie

Tylko dla nauczyciela: Przy pomocy poniższego studium pomóż uczestnikom lekcji zbadać powiązania między wiarą, posłuszeństwem i usprawiedliwieniem.

Komentarz biblijny

I. Źródła wiary (przeczytaj Rdz 12,1-8; 15,5-6).

Historia Abrahama (zwanego wcześniej Abramem) i jego wędrówki z Bogiem zaczyna się zaledwie dwanaście rozdziałów od początku *Biblii*, choć Abraham urodził się kilkaset lat po potopie i około dwa tysiące lat po stworzeniu Adama. Choć inni ludzie także mieli więź z Bogiem, Abraham jest pierwszym człowiekiem, któremu Mojżesz pisząc *Księgę Rodzaju* poświęcił tyle miejsca, aby opisać jego historię. W swoim długim życiu Abraham przeżył wiele zupełnie nowych doświadczeń i spotkań z Bogiem, więc studiując jego historię możemy śledzić rozwój wiary na przykładzie kogoś, kto przez wieki jest znany jako przykład prawdziwej wiary.

Po raz pierwszy czytamy o Abramie, kiedy Bóg wzywa go, by opuścił swój kraj i rodzinny dom, a następnie daje mu obietnicę błogosławieństwa, iż uczyni go ojcem wielu narodów. W końcu dowiadujemy się, jak dowiedział się Abram, że ta obietnica nie spełni się za jego życia. Kiedy Abram zrozumiał, że nie będzie miał dzieci, Bóg obiecał mu ród tak liczny, jak gwiazdy na niebie. Ponadto Pan obiecał mu kraj, który stanie się miejscem zamieszkania jego potomków, a Abram „uwierzył Panu, a On poczytał mu to ku usprawiedliwieniu” (Rdz 15,6). Wtedy Bóg powiedział mu, że obiecany kraj, w którym Abram przebywał jako przybysz, nie stanie się własnością jego ani jego potomków przez najbliższe kilkaset lat.

Dopiero gdy Abraham miał 100 lat, urodził mu się obiecany syn, cudowne dziecko. Daleko było jeszcze do nieprzeliczonej liczby obiecanej przez Boga, ale przynajmniej był to początek. Wreszcie w ostatecznym dramacie w życiu Abrahama otrzymał on nakaz, by tego upragnionego, wyczekanego syna złożyć w ofierze na szczycie samotnej góry w obecności jedynie niebiańskich aniołów.

Abraham wierzył w kratkę. Czasami okazywał niepojętą wręcz wiarę, ale innymi razy nie dowierzał Bogu i usiłował brać Jego sprawy w swoje ręce. Jednak Abraham dojrzywał w wierze. Kiedy Bóg polecił mu złożyć w ofierze umiłowanego syna, nie dyskutował, nie usiłował się wymówić ani kwestionować polecenia. „Wiedział, że Bóg jest prawy i sprawiedliwy we wszystkich swych wymaganiach, więc był posłuszny przykazaniu co do słowa” (Ellen G. White, *Patriarchowie i prorocy*, Warszawa 2013, wyd. VI, s. 102). „Uwierzył Abraham Bogu i poczytane mu to zostało ku usprawiedliwieniu, i nazwany został przyjacielem Boga” (Jk 2,23). Ten akt wiary jaśnieje jak wielki promień światła, oświecając drogę wiary nam, duchowym dzieciom Abrahama, którzy uczymy się iść tą drogą.

Do przemyślenia: Jakie lekcje w długofalowym rozwoju wiary ukazuje historia Abrahama? Jak jego upadki pomagają nam nabrać otuchy i zachęcają do walki, gdy jesteśmy kuzeni, by przejmować inicjatywę w sprawach należących do Boga?

II. Wiara i posłuszeństwo (przeczytaj Ga 2,15-21).

Przez wiarę Abraham okazał całkowite posłuszeństwo Bożemu nakazowi ofiarowania syna. Uwierzył Bogu, wziął Go za słowo i postąpił zgodnie z poleceniem. Ta wiara i działanie (oparte na wierze) zostały mu poczytane za sprawiedliwość. „Czyż Abraham, praojciec nasz, nie został usprawiedliwiony z uczynków, gdy ofiarował na ołtarzu Izaaka, syna swego? Wiesz, że wiara współdziałała z uczynkami jego i że przez uczynki stała się doskonała” (Jk 2,21-22).

Jednak to nie przez przestrzeganie prawa Abraham czy ktokolwiek inny jest uważany za usprawiedliwionego przed Bogiem. Paweł nie miał problemu z posłuszeństwem prawu, gdyż wiara w Jezusa umożliwia prawdziwe posłuszeństwo. Abraham, odpowiadając na Boży nakaz ofiarowania syna, „posiłał swoją duszę, zastanawiając się nad dowodami dobroci i wierności Pana” (Ellen G. White, *Patriarchowie i prorocy*, Warszawa 2013, wyd. VI, s. 101). Pamiętał obietnicę, iż od Izaaka będą pochodzić potomkowie tak liczni jak ziarna piasku na brzegu morza i jak gwiazdy na niebie. Wiara dała mu siłę do posłuszeństwa i ta wiara została mu poczytana ku sprawiedliwości.

Do przemyślenia: W jakim sensie wiara prowadzi do ścisłego posłuszeństwa, nawet w obliczu nieprzewidywalności losu i życiowych tragedii? Jakie inne biblijne przykłady ilustrują posłuszeństwo wiary pomimo przeciwności i tragedii oraz niepewnej przyszłości?

III. Wiara, posłuszeństwo i usprawiedliwienie (przeczytaj Ga 2,15-21).

Paweł wyraźnie pisze, że nie jest możliwe zostać usprawiedliwionym przed Bogiem przez zachowywanie prawa. Tylko Jezus Chrystus w swej sprawiedliwości usprawiedliwia nas - w sprawiedliwości, którą przyjmujemy przez wiarę prowadzącą do posłuszeństwa. Kiedy mamy wiarę w Jezusa, niczego Mu nie odmawiamy, aż do śmierci. Jeśli codziennie umieramy dla egoizmu, składając wszystko, co dla nas cenne, u stóp krzyża i przyjmując życie Chrystusa w miejsce naszych uczynków i zasług, wówczas jedynym sposobem, w jaki możemy żyć, jest życie przez wiarę w Syna Bożego. Choć życie przez wiarę w Jezusa prowadzi do posłuszeństwa - jako że Jezus „był posłuszny aż do śmierci, i to do śmierci krzyżowej” (Flp 2,8) - posłuszeństwo nie jest środkiem, przez który zostajemy usprawiedliwieni przed Bogiem. Nasz zapis dobrych uczynków nigdy nie będzie się mógł równać z zapisem Chrystusa. Jego zapis jest zapisem doskonałego posłuszeństwa i tego potrzebujemy, abyśmy mogli zostać usprawiedliwieni. Jedynym sposobem, w jaki możemy przyjąć ten doskonały zapis posłuszeństwa, jest przyjęcie go przez wiarę, uchwycenie obietnic Chrystusa, iż da nam swój doskonały zapis sprawiedliwości w zamian za nasz niepełny, wadliwy zapis błędów i upadków.

Do przemyślenia: W świetle tak niesamowitego daru dobroci, jakiej nie moglibyśmy sobie wyobrazić, a tym bardziej na nią zasłużyć, dlaczego jesteśmy kuszeni, by ignorować fakt, iż potrzebujemy darów Jezusa, i usiłować usprawiedliwić się przez nasze dobre uczynki? Do czego prowadzą takie usiłowania? Jakie biblijne przykłady ukazują nam skutki usiłowania zyskania przychylności Boga przez realizowanie naszych poglądów na sprawiedliwość?

Etap 3 - Zastosowanie

Tylko dla nauczyciela: Wykorzystaj poniższą scenkę, aby pomóc uczestnikom lekcji lepiej zrozumieć, na czym polega ukrzyżowanie siebie i życie przez wiarę w Chrystusa.

Scenka: Daj ochotnikowi spośród uczestników lekcji dwa duże gwoździe, by trzymał je w wyciągniętych ramionach tak, jakby był przybity do krzyża. Wyobraź sobie taką sytuację: ktoś ze zboru, komu starasz się pomóc, usiłuje zdyskredytować wobec ciebie inną osobę. Postanowiłeś być ukrzyżowany z Chrystusem i żyć tylko Jego życiem. Co zrobisz w tej sytuacji?

Poproś kilku innych ochotników, by trzymali gwoździe i odnieśli się do następujących sytuacji: (1) Nie potrafisz przestać się objadać, choć wiesz, że jesz o wiele za dużo. (2) Jesteś zmęczona i dzieci zaczynają ci działać na nerwy. (3) Wstydzisz się podać prawdziwy powód spóźnienia na ważne spotkanie - po prostu wychodzisz zbyt późno z domu - więc chcesz zważyć winę na korki.

Etap 4 - Tworzenie

Tylko dla nauczyciela: Zaproponuj następujące pomysły do realizacji w ciągu nadchodzącego tygodnia.

1. Sporządźcie listę powodów, dla których czcicie w *Apokalipsie Jana* chwałą Jezusa za to, czego dokonał. Umieśćcie tę listę w miejscu, w którym będziecie ją widzieć w ciągu tygodnia.

2. Przeanalizujcie teksty kilku pieśni dotyczące odkupienia. Nauczcie się ich na pamięć i śpiewajcie je w osobistym nabożeństwie oraz wspólnie.

3. Napełnijcie mały kosz przedmiotami symbolizującymi dary Chrystusa dane nam w odkupieniu i umieśćcie go w miejscu, w którym będziecie go często widzieć.